

וּטֹת

עמנואל

היהתי לבדי בבית שעה ששמעתי צעקות מן החצר. רצתי אל הרפת ממש בקעו זעקותיו של עמנואל, אבל לא יכולתי לאתרו. היהתי אובדט עצות. עוד אני רצה ממחסן אחד לשני (שני מחסנים קטנים היו משני עברי הכנסה לרפת ובהם מזות לאיכסון אספקה לבהמות) — הבחןתי בנעליו של עמנואל מביצבות ונדרפות מעלה מתוך המזווהה. התחלתי מושכת ברגליו ועזרה לו לצאת ובכוhotatos משותפים יצא מן "המלךודת".

עמנואל היה כבן 7—8 וכבר היו לו "חובות" עבודה במשק (או עוד משק עז). אחית מהו — האבסט האטון. מתכונותיו של מזווהה, שהוא גם מתרוקן לפעמים; אותה שעה היו בו לא הרבה שעורים בקרקעיתו וכשהתכווף "האיש" אל תוכו לשאוב מלוא הכלי שעורים — נשמט הכליל מידו ונפל פנימה ובעקבותיו עמנואל כשהוא עומד על ראשו (לא נעים, אבל זה מה שקרה). הוא אمنם זעק אבל לא איבד עשתונותיו והצליח Aiсhao, להפוך את הכליל על פיו ול- השען עליו את הראש. וכך ביצבזו הנעלים ואחריהם, קצת בעזרתי, יצא מן הפח. לא קשה לתאר איך הוא נראה. כולו אדום כסלק, מהאוונים והנחיירים ביצבזו שעורים אבל... אין דבר. מאז ועד היום — רבים העומדים על הראש וסביר רים שזה טוב לבריאותו של אדם.

שעת בין ערביים. מלאנו עגלת חציר בשודה (לא כבוש). עדין איש לא שמע שחציר כובשים לחבילות).